

Arrest

nr. 156 292 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2015 .

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2015 met referentnummer 55989.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. SCHOOFS loco advocaat J. MOENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Russische origine, geboren op 18 oktober 1965 in Kuibyshev (USSR), en afkomstig uit Moskou. In 2006 gingen u en uw echtgenoot uiteen en in 2008 scheidden jullie uit de echt, waarna uw zoon, R. V. (...) (O.V. (...)), bij u bleef wonen en jullie geen contact meer onderhielden met uw ex-man. In 2008 kwam ook uw moeder, S. R. (...) (O.V. (...)), bij u en uw zoon

inwonen. Nadat jullie in 2008 verhuisden van jullie appartement op de Namjotkina naar een appartement gelegen op de Volzhsky Bulvar, begonnen jullie problemen te krijgen met jullie burens en onbekenden. Deze problemen zetten zich voort, en verergden bovendien, ook na jullie verhuis naar een appartement op de Krasnogo Mayaka in de zomer van 2012, en jullie verhuis naar de Bulvar Marshal Rokossovskiy in de herfst van 2013. Zo werden jullie telefoongesprekken afgeluisterd en geblokkeerd, jullie internetactiviteiten geschaduwd en geblokkeerd, werden geluidsboodschappen met dreigementen doorheen de muren van jullie appartementsgebouw verzonden opdat jullie deze konden horen, werden jullie doorheen de muren van jullie appartementsgebouw bestraald aan de hand van 'psychotronische' apparatuur, en werden jullie op straat gevolgd en geschaduwd, alsook beledigd en bedreigd door jullie burens en onbekenden. Aanvankelijk vermoedden u en uw zoon dat uw ex-man achter deze problemen zat en de mensen die jullie lastig vielen de opdracht gaf jullie te vervolgen. Nadien realiseerden jullie zich echter dat uw ex-man niet in staat zou zijn dit alles te organiseren en kwamen jullie te weten, nadat jullie belagers zich immers zo hadden voorgesteld, dat jullie vervolgd werden door medewerkers van de Russische veiligheidsdienst, de FSB. U en uw zoon werden een tweetal keer op de bus ook fysiek aangevallen door medewerkers van de FSB die zich voordeden als controleurs, maar jullie wisten telkens aan hen te ontkomen. Uzelf diende naar aanleiding van deze problemen verscheidene klachten in bij verschillende ordediensten. Naar aanleiding van deze klachten werd door de betrokken diensten echter telkens geweigerd een strafzaak op te starten omdat deze klachten ongegrond werden bevonden. Uw zoon kende tevens problemen op het Pedagogische instituut waar hij destijds studeerde. Hij werd tevens beledigd en bedreigd door onbekenden en medestudenten omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Op 24 januari 2014 reisde u met uw zoon en uw moeder naar de Verenigde Staten van Amerika, van waaruit jullie wilden doorreizen naar Canada, waar jullie een asielaanvraag wilden indienen. Jullie werden echter niet tot het Canadees grondgebied toegelaten omdat jullie niet over de geldige reisdocumenten beschikten en jullie verzoek om internationale bescherming werd door de Canadese autoriteiten niet in overweging genomen, aangezien jullie via de Verenigde Staten naar Canada waren gereisd, en geoordeeld werd dat jullie in de Verenigde Staten een asielaanvraag konden hebben ingediend. Vervolgens dienden jullie een asielaanvraag in bij de Amerikaanse immigratiedienst. In het appartementsblok waar jullie in de Verenigde Staten verbleven werden jullie echter opnieuw door Russischtalige burens lastig gevallen, aan de hand van geluidsboodschappen die jullie doorheen de muren hoorden. Ook op straat werden jullie er geschaduwd, beledigd en bedreigd door onbekenden, vermoedelijk medewerkers van de Russische veiligheidsdienst die samenwerkten met de Amerikaanse veiligheidsdienst. Omwille hiervan besloten jullie jullie asielprocedure in de Verenigde Staten stop te zetten en naar Europa te reizen. Na nieuwe reispassen van de Russische ambassade in de Verenigde Staten te hebben ontvangen (nadat jullie vorige Russische internationale passen door de Canadese immigratiedienst werden ingehouden) en een Belgisch Schengenvisum te hebben verkregen, reisden jullie ten slotte op 11 november 2014 van de Verenigde Staten naar België, waar jullie op 18 november 2014 eveneens een asielaanvraag indienden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Russisch binnenlands paspoort, uw Russisch internationaal paspoort, uw geboorteakte, uw attest van naamswijziging, uw scheidingsakte en uw diploma.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u, uw zoon en uw moeder in uw land van herkomst vervolgd werden door medewerkers van de Russische Veiligheidsdienst (FSB). Zo werden jullie telefoongesprekken afgeluisterd en geblokkeerd, jullie internetactiviteiten geschaduwd en geblokkeerd, werden geluidsboodschappen met dreigementen doorheen de muren van jullie appartementsgebouw verzonden opdat jullie deze konden horen, werden jullie doorheen de muren van jullie appartementsgebouw bestraald aan de hand van 'psychotronische' apparatuur, en werden jullie op straat gevolgd en geschaduwd, alsook beledigd en bedreigd door jullie burens en onbekenden, en dit door toedoen van medewerkers van de FSB.

U slaagde er echter niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste werden enkele tegenstrijdigheden opgemerkt tussen de onderlinge verklaringen van uw zoon, tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw zoon, en tussen de verklaringen van uw zoon en de verklaringen van uw moeder, die betrekking hebben op de kern van jullie asielrelaas.

Zo verklaarde uw zoon aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat jullie problemen aanvingen in 2010 (DVZ zoon, vragenlijst, vraag 3.5). Ook tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde uw zoon aanvankelijk uitdrukkelijk dat jullie problemen begonnen in 2010, dat hij voor 2010 geen problemen had gekend (behalve dat zijn vader (uw ex-man) hem en u slecht behandelde) en u en uw moeder voor 2010 evenmin problemen hebben gekend (CGVS zoon, p. 10, 12, 17). Uzelf verklaarde echter zowel op de DVZ als op het Commissariaat-generaal dat uw ouders reeds dergelijke problemen ondervonden met de FSB sinds 2000 en jullie problemen met de FSB aanvingen

in 2008, toen jullie naar de Volzhsky Bulvar verhuisden, en deze verergerden in 2011 (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS, p. 3-5, 9-10). Uw moeder verklaarde dan weer dat zij reeds problemen kende met onbekenden die psychotronische wapens gebruikten toen haar man nog leefde, meer bepaald vanaf 1994, en dat jullie problemen met de FSB sinds jullie verhuis naar de Volzhsky Bulvar (in 2008) aanvingen (CGVS moeder, p. 4-6). Meer nog verklaarde uw moeder op de DVZ dat bepaalde mensen in 2008 eisten dat uw zoon zich zou bekeren tot de islam (DVZ moeder, vragenlijst, vraag 3.5). Toen uw zoon werd gewezen op het feit dat uw moeder dit aanhaalde en dit situeerde in 2008 terwijl hij beweerde dat jullie problemen pas in 2010 aanvingen, ontkende hij enerzijds dat men hem heeft trachten te bekeren en stelde hij zich dit alleszins niet te kunnen herinneren, wat evenmin in overeenstemming kan worden gebracht met de verklaringen van uw moeder, en verklaarde hij anderzijds dat jullie wél al soortgelijke problemen kenden met medewerkers van de FSB in 2008, doch deze zichtbaarder werden in 2010. Uw zoon voegde nog toe dat hij de vraag voordien misschien niet goed begrepen had en de problemen die enkel betrekking hebben op hem alleszins aanvingen in 2010, nadat hij van de middelbare school was afgestudeerd (CGVS zoon, p. 17-18). Deze uitleg kan echter geenzins overtuigen daar uw zoon aanvankelijk meermaals benadrukte dat jullie problemen aanvingen in 2010 en hij eerst nog uitdrukkelijke verklaarde dat noch hij, noch u en uw moeder, problemen kenden in dit verband vóór 2010. Daarnaast verklaarde uw zoon dat jullie belagers zich aanvankelijk niet legitimeerden en zich pas in juni 2012, toen u en uw zoon door hen op de bus werden aangevallen, voor het eerst voorstelden als zijnde medewerkers van de FSB (DVZ zoon, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS zoon, p. 28-29). Uzelf verklaarde daarentegen dat jullie belagers reeds aan jullie hadden kenbaar gemaakt dat zij tot de FSB behoorden, toen jullie nog op de Volzhsky Bulvar woonden, waar jullie van 2008 tot de zomer van 2012 hebben gewoond, en dit via boodschappen aan jullie gericht die er door jullie bovenburen doorheen de muren werden verzonden, maar dat jullie deze toen niet serieus namen, wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw zoons verklaringen hieromtrent. Aangaande het incident op de bus in juni 2012 waarbij jullie werden aangevallen door onbekenden, verklaarde u aanvankelijk dat jullie belagers zich toen wel hadden voorgesteld, doch dit niet echt duidelijk was, en zij niet concreets hadden gezegd, enkel dat ze in hetzelfde appartementsblok als jullie woonden. U gaf hierbij echter geenszins aan dat jullie belagers zich toen aan jullie voorstelden als zijnde medewerkers van de FSB, laat staan dat dit de eerste keer betrof dat zij zich zo aan jullie voorstelden, zoals uw zoon liet uitschijnen. Pas toen u expliciet werd gevraagd of jullie belagers zich tijdens dit incident op de bus hadden voorgesteld als medewerkers van de FSB, antwoordde u dat u 'dit wel één keer heeft horen vallen' (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS, p. 12-14). Uw moeder verklaarde dan weer dat mensen die zich voorstelden als medewerkers van de FSB sinds jullie verhuis naar de Volzhsky Bulvar (in 2008) herhaaldelijk bij jullie aanklopten en de sleutels van jullie appartement van haar eisten (CGVS grootmoeder, p. 5-6). Zij opgemerkt dat u noch uw zoon enige melding maakte van het feit dat jullie belagers tevens bij jullie aanklopten en de sleutels van jullie appartement opeisten (CGVS zoon, p. 5-6, 28-31; CGVS, p. 3-6, 8-15), zoals uw moeder liet uitschijnen. Ten slotte verklaarde uw moeder dat u en uw zoon door de politie begeleid werden wanneer jullie jullie appartement verlieten omwille van jullie problemen, en dit vanaf jullie verhuis naar de Volzhsky Bulvar, waar jullie problemen aanvingen (CGVS moeder, p. 4-7). Ook hier heeft u noch uw zoon echter enige melding van gemaakt (CGVS zoon, p. 5-6, 28-31; CGVS, p. 3-6, 8-15).

Daar deze elementen raken aan de kern van jullie asielrelaas, kan redelijkerwijze van u, uw zoon en uw moeder worden verwacht dat jullie hieromtrent coherente en consistente verklaringen aflegden, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Voorts is het hoe dan ook niet aannemelijk dat u, uw zoon en uw moeder, modale Russische staatsburgers zonder enig bijzonder profiel, jarenlang door medewerkers van de FSB gevisieerd werden, zelfs tot in de Verenigde Staten waar jullie na jullie vlucht uit het land hebben gewoond, te meer daar u noch uw moeder een antwoord kan bieden op de vraag naar de motieven van jullie vervolging door medewerkers van de FSB die aanving in 2008 (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5; CGVS, p. 3-6, 8-15; CGVS moeder, p. 4-8). Het is immers weinig waarschijnlijk dat de FSB jarenlang haar energie en middelen zou hebben ingezet om jullie te vervolgen, zelfs tot in de Verenigde Staten, zonder dat hier enige klare reden voor voorhanden is. Zij terloops opgemerkt dat uw zoon wel motieven van jullie vervolging door de FSB aanhaalde. Zo verklaarde hij dat jullie door de FSB vervolgd werden omwille van jullie politieke opinie. Jullie zijn immers tegen het huidige beleid en zouden hierop commentaar hebben gegeven, niet openlijk, maar wel toen jullie thuis het politieke nieuws bespraken, hetgeen door de FSB via af luisterapparatuur werd opgevangen (DVZ zoon, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS zoon, p. 16). Ook uw moeder maakte melding van het feit dat de FSB op basis van de gesprekken die ze bij jullie heeft gehoord, valselijk zou hebben verspreid dat jullie tegen Putin waren (CGVS moeder, p. 4). Hiermee is echter nog steeds geen verklaring geboden voor het feit dat de FSB jullie, die politiek niet actief zijn/waren, überhaupt af luisterde en de FSB reeds sinds de jaren '90 psychotronische wapens zou hebben ingezet tegen uw ouders. Het is evenmin weinig geloofwaardig dat de FSB middelen zou blijven

inzetten om jullie, die op geen enkele wijze politiek actief zijn, af te luisteren en jullie verder jarenlang zou vervolgen omwille van enkele politieke uittalingen binnenshuis. Uw zoon haalde verder nog aan dat men tevens gebruik maakte van zijn religieuze overtuiging, hij is een orthodox christen, om hem te vervolgen (CGVS zoon, p. 9-10), en ook omwille van zijn homoseksuele geaardheid werd hij luidens hem door de FSB vervolgd (DVZ zoon, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS, p. 5-6, 9, 14-15). Via af luisterapparatuur vergaarde de FSB informatie over jullie religieuze beleving binnenshuis (CGVS zoon, p. 9-10). Behalve dat de personen die jullie vervolgden vermoedelijk een andere religie aanhangen, kon uw zoon echter geen aannemelijke verklaring geven waarom de veiligheidsdiensten dergelijke af luisterapparatuur net tegen jullie inzetten, te meer gelet op het grote aantal orthodoxe christenen in de Russische Federatie (CGVS zoon, p. 9-10). Verder blijkt uit de verklaringen van uw zoon dat hij door de FSB vervolgd werd omwille van zijn homoseksuele geaardheid nadat de FSB hierover te weten kwam toen hij zich nog tegen niemand ge-out had, omdat de FSB over speciale apparatuur beschikt waarmee zij zijn gedachten letterlijk kan lezen (DVZ, zoon vragenlijst, vraag 3.5; CGVS zoon, p. 18-25). Deze stellingen geven echter geen verklaring voor de reden(en) waarom de FSB in de eerste plaats gebruik maakte van deze speciale apparatuur om zijn gedachten te lezen en jullie religieuze beleving binnenshuis te controleren en de FSB überhaupt geïnteresseerd was in de gedachten en religieuze beleving van uw zoon en de rest van uw gezin. Los van het feit dat het ook weinig waarschijnlijk is dat de FSB gebruik maakte van 'psychotronische apparatuur' om jullie te vervolgen, is het eveneens merkwaardig dat het al die jaren dan louter bij intimidatie/bedreigingen zou zijn gebleven (CGVS zoon, p. 5, 8, 10, 11, 16, 22, 27-31; CGVS, p. 3-6, 8-15; CGVS moeder, p. 4-8). Het oogt immers heel onwaarschijnlijk dat jullie belagers, zowaar medewerkers van de Russische Veiligheidsdienst, zoveel moeite en tijd zouden investeren om jullie na te jagen, zelfs tot in de Verenigde Staten toe, en tegelijkertijd systematisch zoveel kansen zouden laten liggen om jullie uit de weg te ruimen. De geloofwaardigheid van jullie asielaanvragen wordt hierdoor verder onderuit gehaald.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof meer worden gehecht aan jullie verklaringen als zouden jullie jarenlang zonder aanwijsbare reden zijn vervolgd door medewerkers van de FSB alsook door anderen in opdracht van de FSB. De documenten aangaande de door u en uw zoon ingediende klachten, die uw zoon neerlegde ter staving van jullie asielaanvragen, kunnen deze beslissing niet wijzigen. Vooreerst moet erop gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvragen te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zij er vervolgens op gewezen dat uit de door uw zoon neergelegde antwoorden van de betrokken diensten op de talrijke door u ingediende klachten (met bijhorende enveloppen en ontvangstbewijzen) en het antwoord van het departement van onderwijs op zijn klacht ten aanzien van het Pedagogische instituut waar hij studeerde, blijkt dat jullie klachten door de autoriteiten werden aanvaard en geregistreerd en dat zij niet nalieten jullie verder te helpen of onderzoek te verrichten. Echter de Russische autoriteiten hebben naar aanleiding van jullie klachten en na onderzoek te hebben verricht meermaals vastgesteld dat er geen concrete aanwijzingen voorhanden waren die de feiten naar aanleiding waarvan jullie klacht indienden, ondersteunden, wat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten slechts ondersteunt.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door uw zoon neergelegde documenten ter staving van jullie asielaanvragen kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De inhoud van zijn klacht ten aanzien van de Russische ambassade in de VSA in verband met het achterblijven van de uitreiking van jullie nieuwe internationale paspoorten; een klacht gericht aan de Amerikaanse ordediensten in verband met het inhouden van jullie internationale paspoorten aan de grens; een attest van de registratie van een van uw zoons klachten door de Amerikaanse ordediensten; een uitnodiging gericht aan u, uw zoon en uw moeder van de Amerikaanse immigratierechtbank in verband met de asielaanvraag die jullie er hebben ingediend; interviews van u, uw zoon en uw moeder van de Amerikaanse immigratiedienst; documenten van de Canadese immigratiedienst in verband met de weigering jullie verzoek op internationale bescherming aan de grens in overweging te nemen en de overdracht van u, uw zoon en uw moeder naar de Verenigde Staten; en uw zoons schrijven gericht aan de UNHCR in verband met jullie verzoek om van Amerika naar Europa te kunnen reizen om daar een beroep op internationale bescherming te doen; wordt niet betwist. Deze stukken hebben echter louter betrekking op jullie aanvraag van internationale paspoorten in het buitenland en jullie beroep op internationale bescherming aldaar, doch evenmin met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die jullie in de Russische Federatie hebben gekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, uw Russisch internationaal paspoort, uw geboorteakte, uw attest van naamswijziging, uw scheidingsakte en uw diploma) kunnen bovenstaande conclusie evenmin wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie aangaande uw identiteit, uw scheiding en uw opleiding, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Daar het asielrelaas van uw zoon, R. V. (...) (O.V. (...)), en uw moeder, S. R. (...) (O.V. (...)), in het kader van hun asielaanvraag volledig verbonden is aan uw asielrelaas, kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van hun asielaanvragen, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van “*de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Aangaande de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de onderlinge verklaringen van haar zoon, tussen de verklaringen van verzoekende partij en de verklaringen van haar zoon, en tussen de verklaringen van haar zoon en de verklaringen van de moeder van verzoekende partij, die betrekking hebben op de kern van hun asielaas, stelt verzoekende partij vooreerst dat er geen tegenstrijdigheid is tussen haar verklaring dat haar ouders reeds problemen met de FSB hadden in 2000 en de verklaring van haar zoon dat de problemen met de FSB in 2010 begonnen. De problemen die verzoekende partij en haar zoon met de FSB kenden, dienen immers duidelijk onderscheiden te worden van de problemen die haar ouders met de FSB kenden.

Verder benadrukt verzoekende partij dat haar zoon gesteld heeft dat zijn problemen met de FSB in 2010 begonnen zijn omwille van het feit dat hij en verzoekende partij voor het eerst in 2010 klachten hebben ingediend tegen de FSB. Haar zoon heeft dit tot driemaal toe opgemerkt tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, waar hij bevestigd heeft dat de vervolging inderdaad reeds in 2008 begon, doch dat pas voor het eerst klacht werd neergelegd in 2010. Tevens verduidelijkte haar zoon dat de vervolging vanaf 2010 steeds duidelijker en ernstiger werd.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat door verwerende partij nergens wordt gesteld dat het tegenstrijdig is dat verzoekende partij enerzijds verklaart dat haar ouders reeds problemen met de FSB hadden in 2000 en haar zoon anderzijds verklaart dat de problemen met de FSB in 2010 begonnen. Wel wordt door verwerende partij gemotiveerd dat het tegenstrijdig is dat de zoon van verzoekende partij aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hun problemen aanvingen in 2010, en dit ook bevestigde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, terwijl zowel verzoekende partij als haar moeder verklaarden dat hun problemen met de FSB aanvingen in 2008 en de moeder van verzoekende partij zelfs bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat bepaalde mensen in 2008 eisten dat de zoon van verzoekende partij zich zou bekeren tot de islam. Derhalve mist dit argument feitelijke grondslag.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal door haar zoon verschaftte uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat de verklaring van haar zoon dat zij wel al problemen kenden met medewerkers van de FSB in 2008, doch deze zichtbaarder werden in 2010, dat hij de vraag voordien misschien niet goed begrepen had en dat de problemen die enkel betrekking hebben op hem alleszins aanvingen in 2010 nadat hij van de middelbare school was afgestudeerd, de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds de aanvankelijke verklaring van de zoon van verzoekende partij dat noch hij, noch zijn moeder en grootmoeder voor 2010 problemen hebben gekend en anderzijds de verklaring van verzoekende partij dat haar ouders reeds dergelijke problemen ondervonden met de FSB sinds 2000 en dat hun problemen met de FSB aanvingen in 2008 en de verklaring van zijn grootmoeder dat zijzelf reeds problemen met onbekenden kende sinds 1994 en dat hun problemen met de FSB sinds 2008 aanvingen, niet kan weerleggen of verklaren. Immers benadrukte de zoon van verzoekende partij aanvankelijk meermaals dat hun problemen aanvingen in 2010 en verklaarde hij eerst nog uitdrukkelijk dat noch hij, noch verzoekende partij, noch zijn grootmoeder, problemen kenden in dit verband voor 2010. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Het argument dat pas in 2010 voor het eerst een klacht werd neergelegd, kan evenmin verklaren waarom de zoon van verzoekende partij aanvankelijk meermaals stelde dat hun problemen aanvingen in 2010 en tevens uitdrukkelijk aangaf dat zij geen problemen kenden in dit verband voor 2010.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat door verwerende partij eveneens tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partij, haar zoon en haar moeder over wanneer hun belagers zichzelf hadden voorgesteld als zijnde medewerkers van de FSB. Verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging van desbetreffende motivering, waardoor deze tegenstrijdigheden dan ook onverminderd overeind blijven en verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaas.

2.2.5.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het hoe dan ook niet aannemelijk is dat verzoekende partij, haar zoon en haar moeder, modale Russische staatsburgers zonder enig bijzonder profiel, jarenlang door medewerkers van de FSB gevisieerd werden, zelfs tot in de Verenigde Staten waar zij na hun vlucht uit het land hebben gewoond, te meer daar verzoekende partij noch haar moeder een antwoord kan bieden op de vraag naar de motieven van hun vervolging door medewerkers van de FSB die aanvang in 2008, betoogt verzoekende partij dat zij zeer duidelijk aangegeven heeft dat zij door de FSB vervolgd werd omwille van haar politieke overtuiging en omwille van haar geloofsovertuiging. Verzoekende partij meent dat dit volstaat om te verklaren waarom zij door de FSB vervolgd werd. Zij ziet niet in waarom zij nog andere redenen voor haar vervolging zou moeten opgeven.

2.2.5.2. De Raad benadrukt evenwel vooreerst dat verzoekende partij zelf geenszins een antwoord kon bieden op de vraag naar de motieven van hun vervolging door medewerkers van de FSB die aanvang in 2008 (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, vraag 3.5; administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 08/04/2015, p. 3-6; 8-15). Dat zij “*zeer duidelijk*” heeft aangegeven dat zij door de FSB vervolgd werd omwille van haar politieke overtuiging en omwille van haar geloofsovertuiging blijkt dan ook allesbehalve uit de voormelde stukken in het administratief dossier. Verder stelt de Raad vast dat door de zoon van verzoekende partij wel motieven van hun vervolging door de FSB werden aangehaald, doch werd door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd dat de door hem aangehaalde motieven geenszins konden overtuigen voor het feit dat de FSB hen jarenlang zouden gevisieerd hebben, zelfs tot in de Verenigde Staten. Meer bepaald werd door verwerende partij het volgende gemotiveerd: “*Zij terloops opgemerkt dat uw zoon wel motieven van jullie vervolging door de FSB aanhaalde. Zo verklaarde hij dat jullie door de FSB vervolgd werden omwille van jullie politieke opinie. Jullie zijn immers tegen het huidige beleid en zouden hierop commentaar hebben gegeven, niet openlijk, maar wel toen jullie thuis het politieke nieuws bespraken, hetgeen door de FSB via afluisterapparatuur werd opgevangen (DVZ zoon, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS zoon, p. 16). Ook uw moeder maakte melding van het feit dat de FSB op basis van de gesprekken die ze bij jullie heeft gehoord, valselijk zou hebben verspreid dat jullie tegen Putin waren (CGVS moeder, p. 4). Hiermee is echter nog steeds geen verklaring geboden voor het feit dat de FSB jullie, die politiek niet actief zijn/waren, überhaupt afluisterde en de FSB reeds sinds de jaren '90 psychotronische wapens zou hebben ingezet tegen uw ouders. Het is evenmin weinig geloofwaardig dat de FSB middelen zou blijven inzetten om jullie, die op geen enkele wijze politiek actief zijn, af te luisteren en jullie verder jarenlang zou vervolgen omwille van enkele politieke uitlatingen binnenshuis. Uw zoon haalde verder nog aan dat men tevens gebruik maakte van zijn religieuze overtuiging, hij is een orthodox christen, om hem te vervolgen (CGVS zoon, p. 9-10), en ook omwille van zijn homoseksuele geaardheid werd hij luidens hem door de FSB vervolgd (DVZ zoon, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS, p. 5-6, 9, 14-15). Via afluisterapparatuur vergaarde de FSB informatie over jullie religieuze beleving binnenshuis (CGVS zoon, p. 9-10). Behalve dat de personen die jullie vervolgden vermoedelijk een andere religie aanhangen, kon uw zoon echter geen aannemelijke verklaring geven waarom de veiligheidsdiensten dergelijke afluisterapparatuur net tegen jullie inzetten, te meer gelet op het grote aantal orthodoxe christenen in de Russische Federatie (CGVS zoon, p. 9-10). Verder blijkt uit de verklaringen van uw zoon dat hij door de FSB vervolgd werd omwille van zijn homoseksuele geaardheid nadat de FSB hierover te weten kwam toen hij zich nog tegen niemand geout had, omdat de FSB over speciale apparatuur beschikt waarmee zij zijn gedachten letterlijk kan lezen (DVZ, zoon vragenlijst, vraag 3.5; CGVS zoon, p. 18-25). Deze stellingen geven echter geen verklaring voor de reden(en) waarom de FSB in de eerste plaats gebruik maakte van deze speciale apparatuur om zijn gedachten te lezen en jullie religieuze beleving binnenshuis te controleren en de FSB überhaupt geïnteresseerd was in de gedachten en religieuze beleving van uw zoon en de rest van uw gezin. Los van het feit dat het ook weinig waarschijnlijk is dat de FSB gebruik maakte van ‘psychotronische apparatuur’ om jullie te vervolgen, is het eveneens merkwaardig dat het al die jaren dan louter bij intimidatie/bedreigingen zou zijn gebleven (CGVS zoon, p. 5, 8, 10, 11, 16, 22, 27-31; CGVS, p. 3-6, 8-15; CGVS moeder, p. 4-8). Het oogt immers heel onwaarschijnlijk dat jullie belagers, zowaar medewerkers van de Russische Veiligheidsdienst, zoveel moeite en tijd zouden investeren om jullie na te jagen, zelfs tot in de Verenigde Staten toe, en tegelijkertijd systematisch zoveel kansen zouden laten liggen om jullie uit de weg te ruimen.*” De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande niet verder komt dan het tegenspreken van de conclusie van de commissaris-generaal, daar zij louter stelt dat de aangebrachte redenen wel degelijk volstaan om de vervolging door de FSB te verklaren, hetgeen echter niet volstaat om dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen. Immers, het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6.1. Verzoekende partij bemerkt voorts nog dat uit het “*Algemeen ambtsbericht Russische Federatie*” van juli 2014 blijkt dat de Russische politie de reputatie heeft onprofessioneel, corrupt en

gewelddadig te zijn en dat klachten tegen de politie of andere wetshandhavers veelvuldig geseponneerd worden. Het feit dat geen gevolg werd gegeven aan de talrijke klachten die door hen werden neergelegd, ligt dan ook volledig in lijn met deze informatie.

2.2.6.2. De Raad benadrukt evenwel dat uit wat voorafgaat reeds is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsproblemen. Verder blijkt uit de door haar zoon neergelegde antwoorden van de betrokken diensten op de talrijke door verzoekende partij ingediende klachten (met bijhorende enveloppen en ontvangstbewijzen) en het antwoord van het departement van onderwijs op de klacht van haar zoon ten aanzien van het Pedagogisch instituut waar hij studeerde, dat hun klachten door de autoriteiten werden aanvaard en geregistreerd en dat zij niet nalieten hen verder te helpen of onderzoek te verrichten. Echter hebben de Russische autoriteiten naar aanleiding van hun klachten en na onderzoek te hebben verricht meermaals vastgesteld dat er geen concrete aanwijzingen voorhanden waren die de feiten naar aanleiding waarvan zij klacht indienden, ondersteunden, hetgeen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten slechts bevestigt. Dat deze klachten geseponneerd werden uit onwil van de autoriteiten om hen hulp en/of bescherming te bieden, zoals verzoekende partij lijkt aan te voeren, blijkt *in casu* nergens uit, gezien uit de door haar zoon neergelegde documenten blijkt dat de klachten werden aanvaard en geregistreerd en dat er verder onderzoek naar werd verricht.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij nog meent dat er geen of onvoldoende rekening gehouden werd met de door haar aangebrachte documenten en desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een lijst van deze documenten voegt (bijlage 3), is de Raad van oordeel dat dit argument allesbehalve kan worden bijgetreden daar door verwerende partij op uitgebreide wijze gemotiveerd werd waarom de door verzoekende partij en haar zoon neergelegde documenten niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen, waarbij alle door hen neergelegde documenten besproken werden. Verzoekende partij laat na deze motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen, waardoor deze dan ook onverminderd overeind blijven.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder de regio Moskou waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 8 april 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT